

Kaczmarek, Gintrowski & Lapinski, Casanova - F

(scena niemiecka)

I

Z księstw najszcześniejszego Panie
Prominencie łaski bożej
Pozwól by ci hołdy złożył
Casanova Wenecjanin

Pisarz lekarz mędrzec sławny
Mistrz wojennej inżynierii
Budowniczy znawca dziejów
Służyć ci talentem pragnie

Dwory całej Europy
Biły się o moją radę
Ja u twoich stóp ją kładę
Cześć oddając twoim stopom

(Chyba mnie nie słucha wcale
Bękart kazirodczej chuci
Twarz kretyna wzrok ospały
Wasal Matki w czarnej sukni)

(Szczy na bele złotogłowiu
Świty rechot i brzęk kufli
Tlącą się szkarłatem głównią
Ściga oczy czarnych zółwi)

(Ten mi harcapy w piwie nurza
Ten przedrzeźnia w oczy dmucha
Wrzeszczy rozwydrzona służba
To nie dwór to piekła kruchta)

II

- Lud nasz jest dziki lecz genialny
I nie chce rad talentów obcych
Słuchaj jak nasze brzmią organy
I głosy. Mamy gościa chłopcy
Hymn Poddanych!

"Od pokory akord do potęgi
Od szaleństwa akord do geniuszu
Od ogromnych miechów instrumentu
Do ogromnych architektur duszy

Chórem wyższe fugi brać rejestry
Giąć młotami tonów rury z cyny
Rozdmuchiwać nad głowami przestrzeń
Śmiać się z ziemi Wyższe brać drabiny

Huścić się na dźwigniach interwałów
I szyderstwem złocić łeb genialny
A przetoczy się nad światem szalem
W orgii na organach Hymn Poddanych"

- Giacomo Casanova!
Dyplomy swoje schowaj
Wyjmuj pałkę!
Tyś jebak nad jebaki!
Więc pokaż co potrafisz!
Masz tu lalkę!

III

Miałem mniszki rozpalone
W święto masek sztucznych ogni
Wdowy stare i bogate
Którym Jowisz pieścił łona

I w turniejach salonowych
Mój grotołaz pokonywał
Jurność szlachty i stangretów
Aż z Giacomo Casanovy
Przepowiednia Wieloryba
Uczyliła Króla Kretów

Więc drażyłem korytarze
Ślepo błędząc w lepkiej ziemi
Gdy nade mną brzmiały drzenia
Homoseksualnych ważek

Podróż Karczma w Wielkiej Sali
Gdzie się klacze grzały w pianie
Parowały prześcieradła
Cienie stropy zapładniały
Huczał czarny piec gliniany
Purpurowiał trzon
Twarz bladła

Niosłem moją matkę starą
Na ramionach jak ćmę wielką
Przeglądając się w jej oczach
Zobaczyłem w nich poczwarę

Wreszcie z tobą moja lalko
Miłość jest samotnym szczęściem
Po popisach samczej mocy
W wyziębionej sali zamku
Pieszczę cię jak myśl się pieści
Jestem czuły jestem drżący

Nie opuszczę twego wnętrza
Lalkę z lalką złączyć lepiej
Twoje ciało moje lędźwie
Wszak ten sam Lalkolep lepił

Lody mórz i śniegi planet
Krzepną nad szaleństwem królów
Dalej nie ma już gdzie jechać
My przetrwamy ból i zamęt
Wypełnieni sobą czule
Zasłuchani w chórów echa
Jacek Kaczmarski
1979